די פאַרבאַטענע ליבע

א העכסט שפּאַנענדער ראָמאַן פון אידישן פאַסיליען לעבן אין אַמעריקע

פון א. ר.

(פאָרזעצונג)

ס'איז געווען א ליכטיקער דרייזיק. דער הימל איז געווען אינגאַנצן קלאָר, דער זון האָט געשאָסן מיט מאַכטפולן, נאָר היים איז ניט געווען. דאָס אויגוסט וויגעל האָט געגרעבן מחיה'דיק. עס האָט זיך געאַטעמט אַזוי פריש און גוט. מיסטער סילווער איז געווען ביי זיך. אין ציטער. אין דער צייט פון צוויפל בין צוויי האָט זי־ווי איר שטיינער איז געווען, געדונט. די טונקעלע שטאַרן זיינען געווען אַראָפּגלאָזט איבער די פעסטער פון איר ציטער און זי האָט געדרימלט.

— סיידי — האָט מיסטער סילווער געזאָגט, אין דאָס קול האָט אים א צ־טער געטאָן, — לאָמיר אויסלאָ, אויעק שפּאַצירן.

סיידי האָט אים אַרויסגעקוקט אין די אויגן, האָט זיך פאַרוואונדערט, גע־זען ווי זיין פּנים איז עפּעס בלייכער און צערודערט. אין ביידע האָבן גענו־מען געלאָסן שפּאַנען. אין אַרויס פון גאַרטן שפּאַנענדיק אין דער ריכטונג צום וועלד.

— פּאַס! איר זענט עפּעס צערו־דערט...

ער האָט איבערגעפרעגט:

— צערודערט?

— אַזוי וועט איר מיר אויס.

—ווייס איך.. קוקנדיק אויף דיר... קוקנדיק אויף דיר מיט דיין האָט איך מיר אַן מיין אייגן. לעבן דערמאָנט... אין — עפּעס טוט מיר איצט ווי דאָס הארץ...

— אויף וואָס פאַס?

— אויף יאָרן וואָס זיינען פאַר־פלוינען. א, ווי גיך די יאָרן לויפן פאַר־ביי... איידער מען קוקט זיך אום און ווי זיינען נייטאַ... מיט אַמאָל אַבער שטייען די יאָרן צוריק אויף. עס גייט אויף דער ריח פון יענע גיריקלאַכע מעג, וואָס וועקן מער שיין. קיינמאָל ניט צוריק קומען. און דאָס הארץ מיט ווי־א ווייליק זיינען ווי געגאַנגען שווייר־ענדיקע. מיסטער סילווער האָט א פאַר מאָל אָפּגעוויצט:

סיידי האָט מיט מיטלעפיל גע־פרעגט:

— איר האָט אין אייער לעבן א סך שווערע איבערלעבונגען געהאַט? יאָ?

— יאָ...

איצט האָט זיך סיידי דערמאָנט:

— איר האָט געוואָלט מיט מיר שמועסן? ניט אַזוי.

— יאָ...

— איך בין גרייט צו הערן.

א ווייליק האָט מיסטער סילווער גע־טראַכט. דערנאָך האָט ער זיך אָפּגע־שטעלט. געגומען סיידיס האָנט אין זיינער.

— סיידי... איך וויל פאַר דיר דער־ציילן א גרויסע איבערלעבונג מיינע...

איר אַן מיין אייגן לעבן דערמאָנט... אין — עפּעס טוט מיר איצט ווי דאָס הארץ...

— אויף וואָס פאַס?

— אויף יאָרן וואָס זיינען פאַר־פלוינען. א, ווי גיך די יאָרן לויפן פאַר־ביי... איידער מען קוקט זיך אום און ווי זיינען נייטאַ... מיט אַמאָל אַבער שטייען די יאָרן צוריק אויף. עס גייט אויף דער ריח פון יענע גיריקלאַכע מעג, וואָס וועקן מער שיין. קיינמאָל ניט צוריק קומען. און דאָס הארץ מיט ווי־א ווייליק זיינען ווי געגאַנגען שווייר־ענדיקע. מיסטער סילווער האָט א פאַר מאָל אָפּגעוויצט:

סיידי האָט מיט מיטלעפיל גע־פרעגט:

— איר האָט אין אייער לעבן א סך שווערע איבערלעבונגען געהאַט? יאָ?

— יאָ...

איצט האָט זיך סיידי דערמאָנט:

— איר האָט געוואָלט מיט מיר שמועסן? ניט אַזוי.

— יאָ...

— איך בין גרייט צו הערן.

א ווייליק האָט מיסטער סילווער גע־טראַכט. דערנאָך האָט ער זיך אָפּגע־שטעלט. געגומען סיידיס האָנט אין זיינער.

— סיידי... איך וויל פאַר דיר דער־ציילן א גרויסע איבערלעבונג מיינע...

איר אין מיין אייגן לעבן דערמאָנט... אין — עפּעס טוט